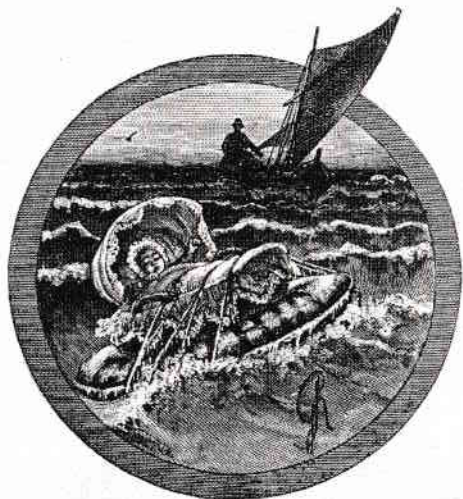

LBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne

Titlu: Agenția Thompson & Co

Titlu original: L'Agence Thompson and Co

Ilustrații: Hetzel, 1907, Leo Benett

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Prelucrare după o traducere de Sanda Radian

Informații, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Agenția Thompson & Co. / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-302-6

821.133.1

Jules Verne

Agenția Thompson & Co

mai fi fost eu oare contesă? întrebă Dolly râzând cu ochii la Roger, care încuviință dând din cap.

— Și eu, marchiză? adăugă Alice, adresându-i lui Robert o privire adâncă, pe care acesta i-o înapoie.

Baker nu mai găsi nimic de zis. Totuși, în pofida argumentelor ce i se dădeau, el rămase vădit nemulțumit. Îi venea greu să le ierte prietenilor săi faptul că ușurau, din motive sentimentale, o răzbunare pe care ar fi dorit-o cât mai nemiloasă.

— Așa sunt femeile! mormăi în sfârșit printre dinți.

Mai bombăni astfel câțeva vreme, căci nu-i prea pica bine, cum se spune, noutatea pe care o aflase.

— N-are importanță, rosti în cele din urmă. Iată o întâmplare ciudată. Dumneata ce spui, domnule comandant?

Căpitanul, interpelat brusc, se tulbură. Din cauza emoției, pupilele i se depărtară ușor. În mod vădit, se uita pieziș.

Un obicei îl atrage pe al doilea, iar acesta pe al treilea. După ce privi în lături, căpitanul își frecă delicat vârful nasului, apoi, satisfăcându-și a doua sa manie, a treia se impuse la rândul ei și Pip se-ntoarse cu gândul de a scuipa cu abilitate în mare. Dar marea era cam departe și un covor gros își desfășura, în locul ei, pe un fond alb, florile multicolore. La vederea acestora, căpitanul se zăpăci și pierdu cu totul noțiunea lucrurilor. În loc să-i răspundă lui Baker, el găsi că este mai prudent să-și înncredințeze sentimentele neprețuitului și unicului Artimon. Se aplecă deci spre câine, sub privirile înveselite ale prietenilor săi.

— Pe barba mamei mele, master, a naibii pățaranie, domnule! rosti el sentențios către bunul său câine care, încă înainte de a-l fi auzit, scutură aprobator din urechi.

Sfârșit

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

- 1 În bătaia ploii
- 2 O adjudecare cu adevărat publică
- 3 În ceață
- 4 Primul contact
- 5 În larg
- 6 Luna de miere
- 7 Cerul se innorează
- 8 Sărbătoarea de Rusalii
- 9 Un paragraf de lege
- 10 Unde se dovedește că Johnson este un înțelept
- 11 O nuntă la Sao-Miguel
- 12 Curioasele consecințe ale răului de mare
- 13 Soluția unei anagrame
- 14 Curral das freias
- 15 Față-n față

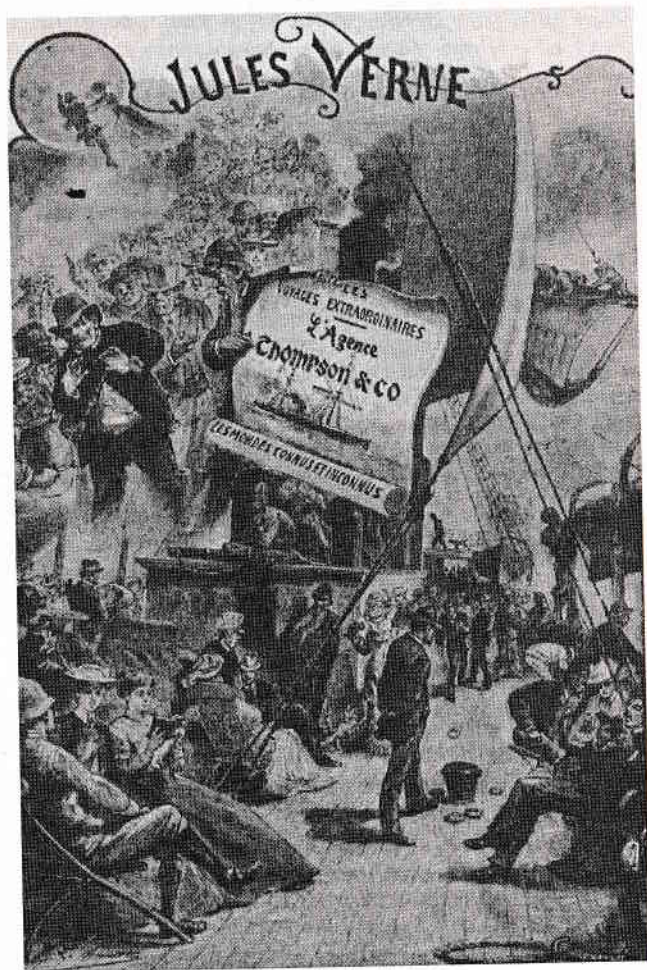
PARTEA A DOUA

- 1 Când răsare luna roșie
- 2 Al doilea secret al lui Robert Morgand
- 3 Unde Seamew se oprește de tot
- 4 A doua rotiță a angrenajului
- 5 În vârful Teyde-i
- 6 Un accident care sosește la timp
- 7 În derivă
- 8 Ca o lampă care se stinge
- 9 Unde Thompson se transformă în amiral
- 10 În carantină
- 11 Unde Thompson, la rândul său, plătește cât nu face
- 12 Unde nu sunt schimbați decât temnicerii
- 13 În care excursia agenției Thompson amenința să ia proporții neprevăzute
- 14 „Suntem chit!”
- 15 Încheiere

PARTEA I-a

Capitolul 1

În bătaia ploii

Cu picioarele depărtate și privirea pierdută în zarea cețoasă a visării, Robert Morgand stătea nemișcat, de mai bine de cinci minute, în fața zidului lung și negru, împetrișat tot de afișe, care mărginea una dintre cele mai triste străzi ale Londrei. Ploua cu găleata. Din rigolă, șuvoiul de apă se revărsa inundând trotuarul și infiltrându-se cu viclenie sub tălpile visătorului, al cărui creștet era și el amenințat de aversă. Cu gândul la vreo călătorie îndepărtată, lăsase să-i lunceze încet din mână umbrela care-l apăraseră până atunci și ploaia, abătându-se de sus, curgea șiroaie de pe borurile pălăriei peste haina îmbibată ca un burete, pentru a se amesteca apoi cu torentul zgomotos din rigolă.

Robert Morgand nu băga în seamă hărțuiala răutăcioasă a stihiiilor. Nu simțea dușul înghețat care-i biciuia umerii. Își fixa cu atenție ghetele – dar fără să vadă – atât de preocupat era – cum se transformă în două recife asupra cărora torentul, nemulțumit parcă, se repezea cu plesnetele sale umede.

Toată atenția lui era îndreptată spre misterioasa activitate a mâinii stângi, ascunsă în buzunar; această mână cântărea, prefirând printre degete, cele câteva monede, în sumă totală de 33,45 franci, pe care le mai număraseră de multe ori până atunci.

Francez de origine, ajuns la Londra de șase luni, după o răsturnare bruscă și nemiloasă a întregii sale vieți, Robert Morgand își pierduse în această dimineață postul de profesor, de pe urma căruia își câștiga existența. Îndată ce constatase – din păcate, prea repede – câți bani mai avea, ieșise din casă, mergând unde vedea cu ochii, rătăcind pe străzi, în căutarea unei idei salvatoare, până când se opri, în mod inconștient, în locul

Și problema era următoarea: ce poți face singur, în această mare Londră, cu 33,45 franci care reprezintă întreaga ta avere?

Problemă anevoioasă. Atât de anevoioasă, încât nu ajunsese s-o rezolve și începea să creadă că nu va reuși niciodată.

Robert Morgand, însă, judecând după înfățișare, nu părea să fie omul care să poată fi descurajat cu ușurință.

Cu fața lui albă, cu fruntea netedă și senină, încununată de un păr castaniu-deschis, tuns scurt, cu mustața lungă de gal care despărțea gura prietenoasă de un nas încovoiat și energic, el părea simpatic sub toate aspectele. Mai mult decât atât, era bun și drept. Puteai observa acest lucru de la prima vedere, după ochii lui de un albastru închis, a căror privire, foarte blândă, totuși, nu cunoștea decât un singur drum: cel mai scurt.

În rest, nimic nu contrazicea impresiile promițătoare ale feței. Umeri eleganți și lați, pieptul puternic, membrele mușchiuloase, mișcări armonioase, mâinile fine și îngrijite, totul arăta un atlet de înaltă clasă, al cărui corp obișnuit cu sportul respira suplețe și forță.

Te gândeai văzându-l: „Iată un bărbat frumos, un bărbat puternic, un om bun”.

Că Robert nu era din aceia care se lasă descumpăniți de loviturile nedrepte ale vieții, o dovedise și avea s-o mai dovedească, apt fiind întotdeauna să se apere cu demnitate și să obțină victoria. Totuși, ciocnirile cu destinul sunt brutale și până și cel mai bun călăreț are dreptul să cadă o dată din șă. Robert, dacă vrem să ne menținem la această imagine împrumutată din arta ecvestră, își pierduse deci echilibrul și încerca să și-l recapete, fără să fie sigur ce anume trebuia să facă pentru asta.

În timp ce-și punea pentru a suta oară, în mod zadarnic, această întrebare, ridică ochii spre cer în speranța că va găsi acolo răspunsul. Abia atunci văzu că plouă tare și descoperi că gândurile în care se cufundase îl făcuseră să se oprească în mijlocul unei băltoace, în fața unui lung zid negru, acoperit de afișe pestrițe.

Unul din aceste afișe, de format dublu, în culori discrete, se afla chiar în fața lui, de parcă i-ar fi cerut cu precădere atenția. Mașinal – căci nu revii prea ușor din împărăția visurilor – Robert se apucă să parcurgă conținutul afișului, și când ajunsese la sfârșitul textului, începu să-l citească a doua oară și apoi a treia

Ploua cu găleata

oară, fără a-l înțelege prea bine. La a treia lectură, însă, avu o tresărire. Un rând tipărit cu litere mărunte, la sfârșitul afișului, îi sări deodată în ochi și atunci îl reciti a patra oară, plin de interes. Iată ce scria pe acest afiș:

AGENȚIA BAKER & Co LIMITED,
69, Newghate Street 69,
London.

MARE EXCURSIE

la

TREI ARHIPELAGURI
AZORE – MADERA – CANARE.

Cu superbul steamer *The Traveller* de 2500 tone și 3000 cai putere,

Căpitan Mathews.

Plecarea din Londra: la 10 mai, orele 7 seara.

Întoarcerea la Londra: la 14 iunie, orele 12

Domnii călători nu vor avea alte cheltuieli în afară de prețul fixat.

Hamali și trăsurile pentru excursii locale

Pe uscat, cazări în hoteluri de prim rang.

Prețul călătoriei, inclusiv toate cheltuielile: 78 lire

Pentru orice informații a se adresa la birourile Agenției:

69, Newghate Street 69 – London.

Se caută un ghid-interpret.

Robert se apropie de afiș și se convinse că l-a citit corect. Se căuta într-adevăr un ghid-interpret.

Se hotărî pe loc să fie el acest interpret... dacă Agenția *Baker and Co* îl va accepta.

Căci nu se putea întâmpla ca înfățișarea lui să nu placă? Sau ca locul să fi fost între timp ocupat?

În ce privește primul punct, trebuia să-și amâne răspunsul; cât despre al doilea – aspectul binecuvântatului afiș îl liniști cu totul: nou și proaspăt, părea că fusese lipit în dimineața aceleiași zile sau cel mult în seara precedentă. Totuși, nu era timp de pierdut. O lună de liniște i-ar fi dat răgazul să se redreseze, precum și

Robert Morgand

perspectiva de a avea ceva economii la întoarcere – căci hrana o va primi de bord, fără îndoială, și, în plus, va face o călătorie plăcută și interesantă. Toate acestea nu erau deloc de disprețuit pentru Robert.

Se grăbi deci spre strada Newghate. La ora 11 fix deschidea ușa de la numărul 69.

Anticamera și culoarele pe care le străbătu, condus de un băiat de serviciu, îi făcuseră o impresie favorabilă. Covoarele erau cam uzate, zugrăveala prezentabilă dar decolorată – agenție serioasă, desigur, și părând să nu funcționeze de ieri, de alaltăieri.

Urmându-și ghidul, Robert fu în sfârșit introdus într-o încăpere confortabilă unde, în spatele unui vast birou, un domn se ridică să-l primească.

— Domnul Baker? întrebă Robert.

— Lipsește momentan, dar îl înlocuiesc eu în orice chestiune, răspunse gentlemanul, indicând cu un gest lui Robert să ia loc.

— Doamnă, zise acesta, am citit afișul în care agenția dumneavoastră anunță călătoria pe care a organizat-o, și scrie acolo că sunteți în căutarea unui interpret. Vă propun deci să-mi încredințați mie această slujbă.

Subdirectorul își privi cu atenție vizitatorul.

— Ce limbi cunoașteți? întrebă el, după un moment de tăcere.

— Franceza, engleza, spaniola și portugheza.

— Le cunoașteți bine?

— Sunt francez. În privința englezei, vă puteți da seama din discuție. Spaniola și portugheza le vorbesc cu aceeași ușurință.

— Foarte bine, atunci. Dar asta nu e tot. Trebuie să fiți foarte documentat cu privire la țările cuprinse în itinerarul nostru. Interpretul va trebui să fie, în același timp, și ghid.

Robert ezită o clipă.

— Se-nțelege, răspunse el.

— Să discutăm și chestiunea salariului, reluă subdirectorul. Noi oferim 300 de franci pentru acest voiaj, cu masa, locuința și toate cheltuielile plătite separat. Vă convin aceste condiții?

— Perfect, declară Robert.

— În acest caz, răspunse subdirectorul, dacă ne-ați putea prezenta câteva recomandări...

— Din păcate, nu mă aflu decât de puțină vreme la Londra. Dar iată o scrisoare din partea lordului Murphy, care vă va informa despre persoana mea și vă va explica, în același timp, de

ce nu am în clipa de față nicio slujbă, răspunse Robert, întinzând interlocutorului său supărătoarea scrisoare, redactată de altfel în termeni foarte măgulitori la adresa lui și pe care o primise chiar în dimineața aceea.

Citirea scrisorii dură mult. Om foarte punctual și serios, subdirectorul cântărea fiecare cuvânt, ca pentru a storce din el tot miezul. În schimb, răspunsul fu clar.

— Unde locuiți? întrebă el.

— 25, Cannon Street.

— Voi vorbi despre dumneavoastră cu domnul Baker, spuse în concluzie subdirectorul, notându-și adresa. Dacă informațiile pe care le voi obține corespund cu cele pe care le avem, puteți să vă considerați ca fiind angajatul agenției.

— Atunci, domnule, ne-am înțeles, răspunse Robert încântat.

— Desigur, confirmă englezul, ridicându-se de pe scaun. Robert căută zadarnic să plaseze câteva cuvinte de mulțumire. *Time is money*¹. Abia de reuși să schițeze un gest de rămas bun, că se și trezi în stradă, zăpăcit de ușurința și rapiditatea succesului său.

Capitolul 2

O adjudecare cu adevărat publică

Prima grijă a lui Robert, a doua zi dimineața, în 26 aprilie, fu să se ducă să mai vadă o dată afișul care servise drept intermediar Providenței. Într-adevăr, îi datora acest pelerinaj.

Regăsi ușor strada, zidul cel negru și lung, locul precis unde se bălăcise sub ploaie, dar afișul fu mai greu de descoperit. Cu toate că formatul lui nu se schimbaseră, era totuși de nerecunoscut. Culoarele sale, ieri încă discrete, erau acum altele. Fondul cenușiu devenise de un albastru țipător, iar literele negre, de un roșu-aprins. Agenția Baker îl reînnoise, desigur, primirea lui Robert făcând inutilă căutarea de ghizi interpreți fără slujbă.

Totuși vru să se convingă. Privirea sa se-ndreptă spre partea de jos a afișului. Tresări.

Mențiunea finală fusese într-adevăr schimbată. Ea anunța acum că un ghid-interpret, vorbind toate limbile, fusese angajat pentru excursie.

¹ Timpul înseamnă bani. (engl.)

— Toate limbile! exclamă Robert. Dar n-am spus deloc acest lucru.

Se opri însă din exprimarea nemulțumirii sale, descoperind ceva neașteptat. Ochii săi, privind mai sus, zăriseră la începutul afișului un antet pe care nu mai figura numele de Baker.

Agencia «*Thompson and Co*», citi mirat Robert și înțelese că noua mențiune referitoare la interpret nu-l privea pe el.

Nu întârzie să descifreze enigma. Dacă această enigmă existase un moment, era din pricina culorilor țipătoare ale afișului care „băteau la ochi”, atrăgându-i irezistibil privirea în dauna celor din jur. Lângă noul afiș se putea vedea afișul lui Baker, lipit cap la cap de celălalt.

„Bine, își zise Robert, întorcându-se spre afișul țipător. Dar de ce nu l-am văzut ieri? Și dacă sunt două afișe, există probabil două călătorii?”

O comparație rapidă îl lămurii. În afară de antet, numele căpitanului și al vaporului ocupau același loc pe ambele afișe. Numai că superbul steamer *The Seamew* îl înlocuia pe superbul steamer *The Traveller* și bravul căpitan Pip îi urma bravului căpitan Mathews – asta era toată schimbarea. În rest, ele se plagiau reciproc, cuvânt cu cuvânt.

Era vorba deci de două călătorii organizate de două companii diferite.

„Iată ceva curios”, gândi Robert cu o ușoară îngrijorare, fără să știe de ce. Și neliniștea sa se mări când observă o a patra și ultimă schimbare.

În timp ce *Baker and Co* cerea 78 de lire pasagerilor săi, Agenția *Thompson and Co* se mulțumea cu 76. Această mică scădere de 2 lire (50 franci) nu va fi oare suficientă în ochii multor amatori, pentru ca balanța să se aplece în favoarea prețului scăzut? Robert, după cum se vede, împărțase acum interesele patronilor săi.

Era atât de îngrijorat, încât din cauza acestei preocupări trecu din nou, în cursul după-amiezei, prin fața afișelor gemene. Ceea ce văzu însă îl liniști. Baker accepta provocarea.

Afișul său, odinioară atât de discret, era schimbat cu unul nou, mult mai orbitor decât al agenției concurente. Cât despre preț, Thompson era nu numai egalat, dar chiar și întrecut. Baker anunța acum *urbi et orbi*² că oferea călătoria spre cele trei

² *Urbi et orbi* - în oraș (Roma) și în univers. (lat.)

arhipelaguri la prețul de 75 de lire (1875 franci)!

Robert se culcă deci foarte calm. Totuși lupta nu se terminase încă. *Thompson and Co* nu va riposta oare scâzându-și din nou tariful?

Văzu a doua zi dimineața că temerile îi erau justificate. Încă de la ora 8, o bandă albă de hârtie fusese pusă de-a curmezișul afișului „Thompson”. Și pe această bandă se putea citi:

Prețul parcursului, inclusiv toate cheltuielile,
74 de lire (1850 franci).

Această nouă scădere era însă mai puțin neliniștitoare. De vreme ce Baker acceptase lupta, nu exista nicio îndoială că va continua să se apere. Și într-adevăr, Robert, care acum urmărea atent afișele, văzu cum în tot cursul zilei benzile albe de hârtie continuă să se schimbe, lipindu-se mereu altele peste cele vechi.

La ora zece și jumătate, Agenția Thompson scăzu prețul la 73 de lire; Baker, la ora unu și patruzeci, anunță că prețul de 71 de lire era arhisuficient, iar la ora trei fix Thompson declara că se mulțumea cu prețul de 70 lire (1750 franci).

Trecătorii, amuzați de aceste licitații de-a-ndoaselea, care luptau pentru un preț mai mic, începură să se intereseze de bătlie. Se opreau câteva momente, aruncau o privire, zâmbeau și plecau mai departe.

Între timp, lupta continua, luptă în care atacul și contraatacul erau la fel de puternice. Ziua se termină de astă dată cu victoria Agenției Baker, ale cărei pretenții nu mai depășeau suma de 67 lire (1675 franci).

Ziarele de a doua zi se ocupau de acest incident și-l judecau în diverse chipuri. *Times*, între altele, acuza Agenția *Thompson and Co* de a fi declanșat această întrecere sălbatică. *Pall Mall Gazette*, dimpotrivă, urmat și de *Daily Chronicle*, o aproba pe de-a-ntregul. La urma urmelor, publicul beneficia de scăderea tarifelor cauzată de concurența universală!

Oricum, o asemenea reclamă nu putea fi decât extrem de avantajoasă, pentru aceea dintre cele două agenții care va obține victoria finală. Lucrul deveni evident începând din dimineața zilei de 28. Afișele, în acea zi, nu încetară să fie urmărite de grupuri compacte de oameni, printre care se auzeau schimbându-

În plus, lupta continua mai înverșunată și mai strânsă ca în ajun. Acum nu mai trecea nicio oră între cele două riposte și grosimea benzilor albe acumulate lua proporții considerabile.

La prânz, Agenția Baker putu să-și ia liniștită masa, păstrându-și avantajul. Călătoria devenise, la acea oră, posibilă, după cum estimase ea, contra unui tarif forfetar de 61 lire (1525 franci).

— Nu mai spune! exclamă un *cockney*³. Ei bine, eu îmi voi reține biletul când prețul va ajunge la o guinee (12,50 franci). Notați-vă adresa mea: 175, White Chapel, Laughher... Esquire⁴!... adăugă, strigând în gura mare.

Un hohot de râs izbucni în mulțime. Oameni mai bine informați decât acest puști londonez ar fi putut, totuși, ca și el, și pe bună dreptate, să se aștepte la o asemenea scădere de preț. Cele petrecute până acum și în alte cazuri i-ar fi îndreptățit să creadă posibil acest lucru. Era de ajuns exemplul concurenței îndârjite a societăților de cale ferată americane *Lake-Shore* și *Nickel-Plate*, și mai ales acea luptă pe care o duseseră *Trunk-Lines*, în cursul căreia companiile ajunseseră să dea la prețul unui singur dolar (5 franci) biletul pe distanța de 1700 km care despărțea New York de Saint-Louis!

Dacă Agenția Baker putuse lua masa de prânz fiind tare pe poziție, Agenția Thompson se culcă pe laurii victoriei. Dar cu ce preț! La acea oră putea face călătoria oricine posedea suma de numai 56 de lire (1400 franci).

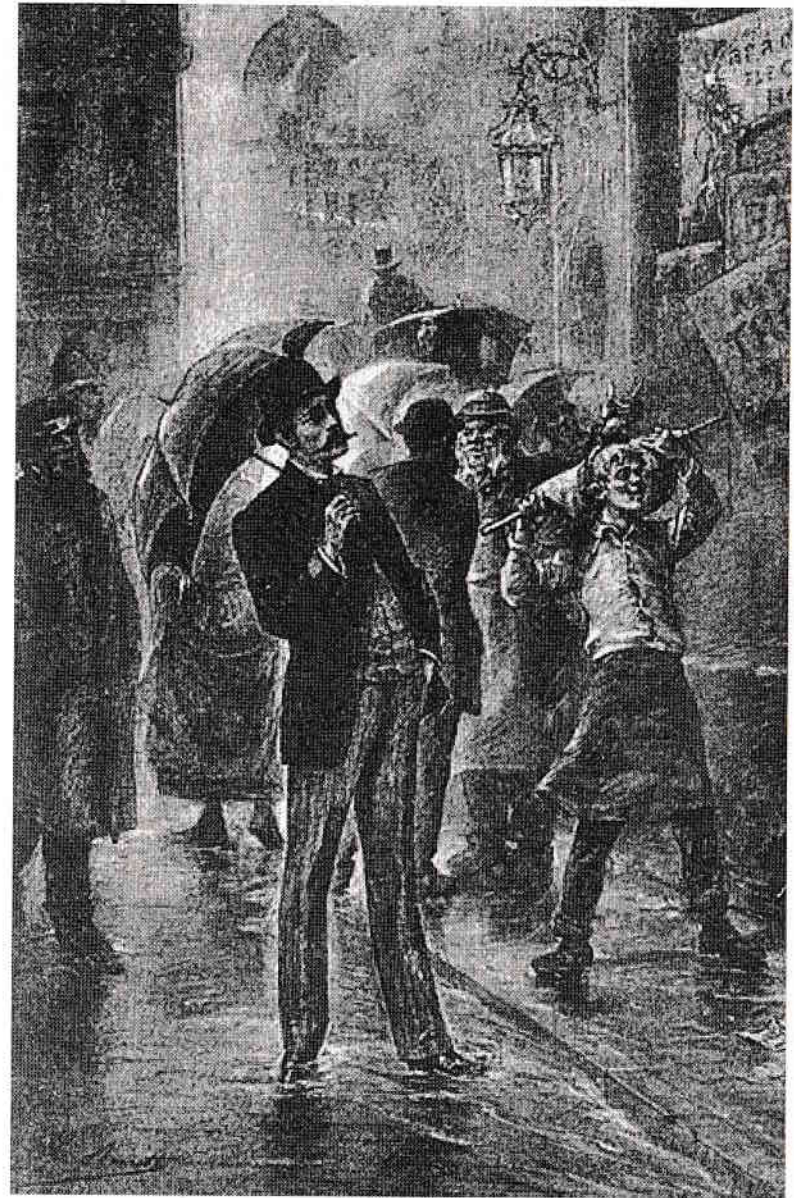
Când acest preț fu adus la cunoștința publicului, era abia ora cinci. Baker ar fi avut deci timp să riposteze. Totuși, nu făcu nimic. Obosit de această luptă monotonă, se reculegea desigur, înainte de a da lovitura de grație.

Acesta fu cel puțin sentimentul lui Robert, pe care începuse să-l pasioneze cursa asta sportivă de un gen cu totul nou. Și evenimentele îi dădură dreptate. În dimineața zilei de 29, el ajunse în fața panoului în momentul când lipitorii de afișe ai Agenției Baker terminau de suprapus o ultimă bandă de hârtie. Efortul, de data aceasta, era mai mare. Prețul scăzuse deodată cu 6 lire (150 franci), fiind fixat la 50 lire (1250 franci).

Thompson and Co va fi de data aceasta cu desăvârșire zdrobit.

3 Londonez de baștină.

4 Titlu de politețe folosit în Anglia, atribuit oricărui om de cultură și cu rang social.

Ei bine, eu îmi voi reține biletul când prețul va ajunge la o guinee

Putea oare, în mod rațional, să mai scadă prețul cu un șiling?

Și, într-adevăr, toată ziua trecu fără ca partea adversă să dea vreun semn de viață. Robert socoti că victoria fusese câștigată de Agenția Baker.

Dar o deșteptare amară îl aștepta în ziua de 30. În timpul nopții, „afișele Thompson” fuseseră rupte. Altele noi le înlocuiau, în culori atât de vii, încât îți luau ochii. Și pe aceste afișe, de un format dublu față de cel anterior, se puteau citi următoarele, tipărite cu litere uriașe: *Prețul de parcurs, inclusiv toate cheltuielile, 40 de lire*. Dacă Baker dorise să-l nimicească pe Thompson, fu la rândul lui strivit de acesta, și cu desăvârșire. O mie de franci pentru o călătorie de 37 de zile, adică în jur de 27 franci pe zi! Era un minimum care nu mai putea fi întrecut. Aceasta fu probabil și părerea Agenției Baker, căci toată ziua trecu fără ca ea să dea vreun semn de viață. Robert totuși mai spera. Voia să creadă că pentru ziua următoare se pregătea una din acele manevre ucigătoare, de ultimă oră. O scrisoare pe care o primi în aceeași seară îi spulberă însă această iluzie. Fără nicio altă explicație, i se fixa o întâlnire pentru a doua zi, 1 mai, la ora nouă dimineața. Nu avea oare a se teme de această convocare, după incidentele cunoscute? Inutil să mai spunem că s-a prezentat la întâlnire la ora fixată.

— Am primit o scrisoare... începu el, adresându-se subdirectorului care-l primea pentru a doua oară.

Dar acesta îl întrerupse; nu-i plăceau vorbele de prisos.

— Da! Da! Voiam să vă informez că noi am renunțat la călătoria spre cele trei arhipelaguri.

— Ei, asta-i!... exclamă Robert, uimit de calmul cu care-i fusese anunțată această știre.

— Da, și dacă ați văzut câteva dintre afișe...

— Le-am văzut, spuse Robert.

— În cazul acesta trebuie să înțelegeți că ne este imposibil să mai continuăm în felul acesta. La prețul de 40 de lire, călătoria devine o înșelătorie pentru agenție sau pentru călători, sau pentru ambii. Pentru a îndrăzni s-o propui în aceste condiții, trebuie să fii un farsor sau un prost. Nu există nicio altă alternativă!

— Și Agenția Thompson? insinuă Robert.

— Agenția Thompson, spuse subdirectorul tăios, este condusă de un farsor care face prostii, sau de un prost care face farse. Se poate alege una din aceste posibilități.

Robert începu să râdă.

— Totuși, obiectă el, cum rămâne cu călătoria dumneavoastră?

— Poșta le-a și restituit aconturile, dublate, ca o justă despăgubire; și tocmai pentru a ne înțelege în privința drepturilor dumneavoastră, v-am rugat să veniți azi-dimineață.

Dar Robert nu voia nicio despăgubire. Să fii plătit pentru o muncă făcută, nimic mai firesc. Nu avea nicio intenție să speculeze dificultățile avute de societatea care-l primise; așa ceva nu-i stătea în fire.

— Foarte bine, spuse interlocutorul său, fără să stăruie câtuși de puțin. În schimb, v-aș putea da un sfat bun.

— Ce fel de sfat?

— Pur și simplu, acela de a vă prezenta la Agenția *Thompson and Co* pentru a îndeplini acolo rolul ce vă fusese destinat la noi, și vă autorizez să vă prezentați din partea noastră.

— Prea târziu, spuse Robert. Locul este ocupat.

— Aș! Atât de repede! De unde știți?

— Din afișe. Agenția Thompson anunță chiar că are un interpret cu care desigur n-aș putea rivaliza.

— Așadar, cunoașteți acest lucru numai din afișe?

— Numai de-acolo.

— Atunci, spuse subdirectorul ridicându-se, încercați totuși, vă rog să mă credeți...

Robert se regăsi în stradă foarte dezamăgit. Acest post abia obținut îi scăpa din mână. Se afla din nou pe drumuri ca mai-nainte. În ceea ce privește sfatul Agenției Baker, la ce bun să-l urmeze? Ce probabilitate ar putea exista ca postul să fie liber? Dar, pe de altă parte, n-ar trebui totuși să-și încerce șansa până la capăt?

Cu această nehotărâre în suflet, el se lăsă la voia întâmplării. Dar Cerul îl luase sub aripa lui protectoare, căci se opri fără să vrea în fața birourilor Agenției *Thompson and Co*, în clipa când un orologiu din apropiere bătea ora zece.

Cu un gest nehotărât, împinse ușa și intră direct într-o sală vastă, destul de luxoasă, în mijlocul căreia se afla un rând de ghișee dispuse în formă de semicerc. Erau cel puțin vreo cincisprezece. Unul din ele, singurul deschis de altfel, te lăsa să vezi în spatele lui un funcționar absorbit de munca sa. În mijlocul spațiului rezervat publicului, un om, care tocmai citea și-și nota ceva pe un prospect, se plimba cu pași mari. Dacă pe mâna care